

רותי סמרטוטי והחתולים

רותי סמרטוטי יצאה ליום שלם. צילה באה מוקדם בבוקר, הלבישה את כל הבובות וסידרה אותן בחדר הבובות. אחדות מהבובות היא הניחה על הכיסאות הקטנים האדומים סביב שולחן הבובות הקטן. לא היה על השולחן מה לאכול מלבד צלי הודו, ביצה מטוגנת ותפוח, כולם עשויים

מגבס וצבועים בצבעים טבעיים. קנקן התה היה ריק והצלחות ריקות אבל צילה אמרה להן ליהנות מהארוחה בזמן שהיא לא תהיה.

הבובה הצרפתייה ישבה על הספה ודוד קלאם ליד הפסנתר. צילה לקחה את רותי סמרטוטי ויצאה איתה מחדר הבובות, כשהיא אומרת לבובות "תתנהגו יפה כשאני לא כאן!" כשהדלת נסגרה חייל הבדיל קרץ, והבובה הולנדית הגישה את צלי הודו לבובות בגרוש. "אולי תאכלו קצת מהצלי?" שאלה. "לא, תודה" אמרו הבובות בגרוש בקולותיהן הצרודים "אכלנו כבר מספיק." "אולי אנגן?" שאל דוד קלאם את הבובה הצרפתייה. כל הבובות פרצו בצחוק כי דוד קלאם לא ידע כלל לנגן. היחידה שקיבלה שיעורי נגינה הייתה רותי סמרטוטי, והיא ידעה לנגן "עוגה, עוגה, עוגה" ביד אחת. למעשה צילה כמעט וגרמה לידה שלה להיקרע, כשהיא לימדה אותה לנגן. "נגן משהו שמח" אמרה הבובה הצרפתייה כשהיא מסתירה את הצחוק שלה בידה, ודוד קלאם התחיל לדפוק בשמונת הקלידים של פסנתר הצעצוע בכל כוחו עד שהרעש נשמע

"גבירתנו צילה לקחה אותה והלכה איתה לאן
שהוא" ענו כל הבובות במקלה.
"מצאתי משהו שצריך מיד לספר לרותי
סמרטוטי" אמר פידו כשהוא מגרד אחרי
אוזנו.
"האם זה סוד?" שאלו הבובות בגרוש.
"מה פתאום סוד" ענה פידו "אלה
חתלתולים!"
"כמה יפה" קראו כל הבובות "ממש
חתלתולים חיים?"
"חתלתולים חיים ממש" ענה פידו "שלושה
קטנים, שם בסככה!"
"אך, אילו רותי סמרטוטי הייתה רק כאן"
אמרה הבובה הצרפתייה "היא הייתה יודעת
מה לעשות."
"לכן רציתי לראות אותה" אמר פידו כשהוא
מקשקש בזנבו ברצפה "לא ידעתי שיש שם
חתלתולים והלכתי לסככה לחפש עכברים.
ופתאום אמא חתולה התנפלה ישר עלי עם
עיניים הירוקות שלה. תאמינו לי, ברחתי משם
מיד!"

בקומת הקרקע.
מהר-מהר כל הבובות חזרו למקומותיהן בהם
שמה אותן צילה, כי לא רצו שאנשים אמיתיים
ידעו כי הן יודעות ללכת. אבל זה היה רק
הכלב פידו שהציץ
פנימה.
הבובות שליד
השולחן הביטו על
האוכל הצבוע ודוד
קלאם נשען על
הפסנתר ללא נייע,
כאילו ישב שם כך כל
הזמן.
פידו דחף את הדלת
ונכנס פנימה, תוך
נפנוף בזנבו. הוא
ניגש לשולחן ורחרח,
בתקווה שצילה נתנה לבובות אוכל אמיתי,
וקצת מזה נשאר עוד.
"איפה רותי סמרטוטי?" שאל פידו כשהבין
שאינ כאן מה לאכול.

רותי סמרטוטי קפצה מהמיטה ורצה לסל של פידו, אבל הוא לא היה שם. ואז רותי סמרטוטי הציעה שכל הבובות תלכנה לסככה לראות את החתלתולים. זה הן עשו בקלות כי

החלון היה פתוח ולא קשה היה לקפוץ למטה. הן פגשו את פידו ליד הסככה כשהוא שומר על חור בקיר. "חששתי שמשהו עלול להפריע להם" אמר "כי אמא חתולה הלכה כבר לפני שעה." כל הבובות, עם רותי סמרטוטי בראש, זחלו

"אז איך אתה יודע שיש שם חתלתולים?" שאל דוד קלאם. "חיכיתי שאמא חתולה תכנס לבית והתגנבתי חזרה לסככה, כי ידעתי שמוכרח להיות שם משהו. אחרת היא לא הייתה קופצת עלי ככה! היינו תמיד מיוחדים, כפי שאתן יודעות" המשיך פידו "והופתעתי כשראיתי שלושה חתלתולים קטנים בסל ישן, שם בפינה חשוכה." "לך, תביא אותם, פידו, כדי שנוכל לראות אותם" אמר חייל הבדיל. "לא אני!" אמר פידו "אילו היה לי שריון בדיל כמוך, יתכן והייתי מעז, אך אתה יודע איך חתולים יודעים לשרוט כשרוצים!" "נספר לרותי סמרטוטי, כשהיא תחזור" אמרה הבובה הצרפתייה, ואז פידו הלך לשחק עם הכלב של שכנים. כשרותי סמרטוטי חזרה לחדר הבובות הן חיכו באי-סבלנות שצילה תלביש להן את כותונות הלילה ותשכיב אותן לישון. אז סיפרו לרותי סמרטוטי על החתלתולים.

דרך החור ורצו לסל.

בדיוק כשרותי סמרטוטי רצתה לקחת אחד החתלתולים, נשמעו צעקות ופידו רץ, עם אמא חתולה אחריו. כשהיא נגעה בו, הוא צעק אבל בסוף הצליח למצוא את החור ולברוח לחצר. אז אמא חתולה באה לסל וראתה את כל הבובות.

"אני מופתעת, אמא חתולה" אמרה רותי סמרטוטי "פידו שמר על החתלתולים שלך שעה שלמה, כשהלכת. הוא לא היה פוגע בהם."
"אם כך, אני באמת מצטערת" אמרה אמא

חתולה.

"את צריכה לסמוך על פידו" אמרה רותי סמרטוטי "כי הוא אוהב אותך, ומי שאוהב אותך, תוכלי לסמוך עליו."
"זה באמת כך!" אמרה אמא חתולה "חתולים אוהבים עכברים והייתי רוצה שהעכברים יסמכו עלינו קצת יותר."
כל הבובות צחקו מהבדיחה.
"האם סיפרת לאנשים, שם בבית, על החתלתולים שלך?" שאלה רותי סמרטוטי.
"הו, לא" ענתה החתולה "במקום בו הייתי קודם אנשים מצאו את החתלתולים שלי והם כולם נעלמו. הפעם אשמור זאת בסוד."
"אבל האנשים בבית שלנו הם חביבים מאוד ובוודאי יאהבו את החתלתולים!" קראו הבובות.

"באו, ניקח אותם לחדר הבובות" אמרה רותי סמרטוטי "ומחר בבוקר צילה תמצא אותם."
"כן, יופי!" קראו כל הבובות "כן, אמא חתולה! רותי סמרטוטי יודעת כי ראשה מלא צמר גפן לבן ונקי, והיא חכמה מאוד!"

אמא ואבא אמרו שהחתלתולים יכולים להישאר בחדר הבובות ויהיו שייכים לצילה, אז צילה לקחה אותם חזרה לסל של פידו וחיפשה שמות מתאימים בשבילים. היא קראה "נסיך מקסים" לחתלתול הלבן, "לכלוכית" למנומר ו"נסיכת הזהב" לזה עם פסים צהובים. וכל זה קרה בדיוק כפי שאמרה רותי

סמרטוטי, כי ראשה היה מלא צמר גפן לבן ונקי והיא יכלה לחשוב מחשבות חכמות במיוחד. ואמא חתולה הבינה שפידו הוא באמת ידיד טוב. היא סמכה עליו עד כדי כך שהסכימה לו אפילו לעזור לרחוץ את הפנים של החתלתולים.

בסוף, אחרי מאמצי שכנוע רבים, אמא חתולה הסכימה. רותי סמרטוטי לקחה שני חתלתולים ואמא חתולה את השלישי. רותי סמרטוטי רצתה לשים את הקטנים במיטה שלה, אבל פידו, שרצה להוכיח את נאמנותו, דרש שאמא חתולה עם התלתולים תישן בסל שלו. הבובות כמעט ולא ישנו באותו הלילה. הן רצו נורא לדעת מה יקרה כשגברתן צילה תמצא את החתלתולים בבוקר. רותי סמרטוטי לא ישנה בכלל כי פידו ישן יחד איתה במיטה וכל הזמן לחש לה. בבוקר, כשצילה נכנסה לחדר הבובות, ראתה קודם את החתלתולים. היא צעקה מרוב אושר ורצה להראות אותם לאמא ואבא. החתולה הלכה אחריה מלאת גאווה.

